

R. J. Palacio [Ar Džej Palasio]

MOJE IME JE AUGGIE [ogi]

(ulomak iz romana *Čudo*, prevela s engleskoga Tamara Kunić)

August (Auggie) Pulman desetogodišnji je dječak koji s roditeljima i starijom sestrom Vijom živi u New Yorku. Rodio se s deformacijom lica i prva je četiri razreda osnovne škole završio školujući se kod kuće zbog brojnih zdravstvenih problema. Uskoro kreće u peti razred škole Beecher [bičer] i prvi će se put naći okružen vršnjacima.

Znam da nisam običan desetogodišnjak. Mislim, naravno da radim skroz obične stvari. Ližem sladoled. Vozim bicikl. Igram se loptom. Imam Xbox [eks boks]. Takve stvari čine me običnim. Valjda. A i ja se osjećam obično. Iznutra. S druge strane, jasno mi je da pred običnom djecom drugi klinci ne bježe s dječjeg igrališta, i to vrišteći. Znam da u običnu djecu ne bulje na svakom koraku, kud god krenula.

Da pronađem čarobnu svjetiljku i dobijem pravo na jednu želju, poželio bih normalno lice koje nitko nikad ne bi primijetio. Da mogu hodati cestom, a da ljudi ne okreću glavu kad me spaze. Evo što ja mislim. Jedini razlog zbog kojega nisam običan je taj što me nitko drugi ne doživljava običnim. Uglavnom, dosad sam se donekle naviknuo na to kako izgledam. Pretvaram se da ne vidim sve te grimase koje ljudi rade kad me ugledaju. (...)

Usput, moje ime je August. Neću vam opisivati kako izgledam. Kako god me zamišljali, situacija je vjerojatno još gora.

Sljedećeg tjedna krećem u peti razred. A kako nikad nisam bio u pravoj školi, apsolutno sam i potpuno prestravljen. Ljudi misle da nisam išao u školu zbog toga što izgledam kako izgledam, ali nije baš tako. Nisam išao zbog svih onih operacija koje sam imao. Otkad sam se rodio, bilo ih je dvadeset i sedam. One veće imao sam prije no što sam navršio četiri godine, pa ih se i ne sjećam. Ali i svake sljedeće godine imao sam po dvije-tri operacije (neke velike, neke male). A kako sam sitan za svoju dob i usto imam i neke druge bolesti, za koje liječnici nikad nisu čuli, bio sam često bolestan pa su moji roditelji odlučili da je bolje da ne idem u školu. No sada sam puno snažniji. Posljednju operaciju imao sam prije osam mjeseci i vjerojatno idućih nekoliko godina neću morati ići na novu.

Mama me podučava kod kuće. Prije je radila kao ilustratorica dječjih knjiga. Stvarno super crta vile i sirene. Ali stvari za dečke ne idu joj baš tako dobro. Jednom me pokušala naslikati kao Dartha Vadera [darta vejdera], a ispao je neki čudan robot u obliku gljive. Već dugo nisam vidio da je nešto nacrtala. Mislim da je previše zauzeta brigom oko mene i Vije.

Ne mogu reći da sam oduvijek htio ići u školu jer to ne bi bilo posve točno. Ono što sam želio jest – ići u školu, ali samo ako bih mogao biti kao i svaki drugi školarac. Imati puno prijatelja, družiti se s njima poslije nastave i takve stvari.

(...)

Iako je škola Beecher svega nekoliko blokova udaljena od naše kuće, ondje sam bio samo nekoliko puta u životu. Općenito, pokušavam izbjegavati mjesta na kojima se kreće mnogo djece. U našem bloku svi me poznaju i ja poznajem sve. Znam svaku ciglu, svako drvo i svaku pukotinu na pločniku. Poznajem gospođu Grimaldi, ženu koja uvijek sjedi pokraj svojega prozora, i starca koji šeće gore-dolje po ulici i fućka poput ptice. Znam slastičarnicu na uglu u kojoj nam mama kupuje peciva, i konobarice u kafiću koje me sve odreda zovu „dušo“ i daju mi lizalicu svaki put kad me vide. Volim svoje susjedstvo u North River Heightsu [nort river hajtsu] i zbog toga mi je bilo tako čudno hodati uz blokove tih kuća kao da su mi odjednom potpuno novi. Avenija Amesfort [ejmsfort], ulica niz koju sam prošao milijun puta, iz nekog mi je razloga odjednom izgledala potpuno drukčije. Bila je puna ljudi koje nikad nisam vidio, koji su čekali autobus ili gurali kolica.

Prošli smo Amesfort i skrenuli prema Heights Placeu [hajts plejsu]. Via je hodala pored mene, kao što i inače čini, a mama i tata bili su iza nas. Čim smo skrenuli iza ugla, vidjeli smo svu tu djecu ispred škole, na stotine njih koji su stajali u grupicama i smijući se razgovarali jedni s drugima, ili su bili s roditeljima koji su razgovarali međusobno. Malo sam previše pognuo glavu. – Svi su jednako nervozni kao i ti. – šapnula mi je Via u uho. – Samo se sjeti da je ovo i ostalima prvi dan škole. U redu?

Ispred ulaza u školu stajao je gospodin Guzić i pozdravljao učenike i roditelje.

Moram priznati – dosad mi se ništa loše nije dogodilo. Nisam ulovio nikoga da bulji u mene ili da me uopće primijetio. Samo sam jednom podigao glavu i uočio da neke curice gledaju prema meni šapćući i dlanovima prekrivajući usta. Kad su shvatile da sam ih vidio, okrenule su glavu na drugu stranu.

Došli smo do glavnoga ulaza.

– U redu. Znači, to je to, veliki momče. – rekao je tata stavljajući ruke na moja ramena.

– Želim ti super prvi dan. Volim te. – Via me zagrlila i snažno poljubila.

– I ja tebi. – rekao sam.

– Volim te, Auggie. – rekao je i tata i zagrlio me.

– Bok.

Zagrlila me i mama. Vidjevši da ću zasuziti, što bi me do kraja osramotilo, na brzinu sam je snažno zagrlio, okrenuo se i požurio u školi.